



ВІРУЮ

Журавлиним ключем
відмикаю осінь.
Скрипічним ключем
відмикаю музику.
Ключем любові
відмикаю серце коханої.
Ключем віри
відмикаю небо.
Журавлиним ключем
зачинаю літо.
Скрипічним ключем
зачинаю тишу.
Ключем байдужості
зачинаю серце коханої.
Ключем гріха
зачинаю небо.
Ключем ненависті
зачинаю себе.

Юрій ВАВРИНЮК.



Одвічні проблеми

Гріх залишився без змін, хоча людина доклала всіх зусиль, щоб змінити становище. Ми намагалися замаскувати його різними назвами.

Ми назвали гріх помилкою, оманом, неправильним судженням. Але від цього не змінювалася його природа. Як ми не намагалися відгородити свою совість, все одно люди залишалися грішними, а наслідком гріха були, як завжди, хвороби, відчай, розчарування, безвихідь і, врешті-решт, смерть.

Горе також не змінилося. Воно народилося тоді, коли Адам і Єва з розбитими серцями дивилися на тіло вбитого сина Авеля і вперше відчули невимовно важку тугу. Так продовжується до цього часу: страждання вийшло в дім кожного. Його ніхто не може уникнути. Одному з утішителей Йова навіть здавалося, що біда – мета життя, і він сказав: «Людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти» (Йова 5:7).

І смерть та сама. Людина намагається прикрасити її подоби. Ми називаємо гробаря службовцем бюро цивільних церемоній, кладовища – меморіальними парками, похорони – останньою дорогою. Але як би ми це не називали, які б рум'яна не накладали на обличчя покійника, холодна, жорстока реальність смерті не змінилася. Один хворий на рак чоловік недавно сказав: «Я зрозумів: не рак смертельний, смертельне життя!».

Ці три факти і становлять істинну іс-

торію людства: його минуле наповнене гріхом, печаль переповнює його сьогоднішня, а неминуха смерть дивиться на нього з майбутнього.

Біблія каже: «Людам призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євреїв 9:27). Наше становище здається важким і безнадійним. Сотні філософських шкіл і десятки релігійних вчень були винайдені у прагненні обійти Слово Боже. Сучасні філософи і психологи все ще намагаються подати справу так, ніби, крім Ісуса, існує інший шлях до небес. Але людина спробувала всі шляхи й дороги, і всі вони ведуть у пір'ю.

Христос прийшов, щоб вирішити три одвічні проблеми – проблеми гріха, страждань і смерті. І лише Він Один вічний та незмінний. «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» (Євреїв 13:8).

Змінитися може все, що завгодно, але Христос перебуває вічно. Серед тривожного моря людських пристрастей Він стоїть спокійно і впевнено, готовий прийняти усіх, хто звертається до Нього і приймає благословення безпеки та миру. Бо ми живемо у вік благодаті, у вік, в якому Бог обіцяв прийняти всіх, хто приїде до Сина Його. Але цей вік благодаті не безмежний. Час спливає. Якщо ви це відчуваєте, якщо ви присвячуєте певний час свого життя роздумам і бесідам про Бога, якщо ви чекаєте, щоб хто-небудь розповів вам про Ісуса, щоб повірити в Нього і лише в Нього, то в будь-якій, навіть найскладнішій ситуації щиро звертайтеся до Бога за допомогою. І Він обов'язково допоможе!

Президент Гватемали визнав Христа Господом своєї країни



Президент Гватемали Отто Перес Моліна під час національного молитовного сніданку заявив, що Ісус Христос – Господь їхньої країни.

«Ми сьогодні визнаємо, що Христос – Господь Гватемали, і в Ім'я Його ми проголошуємо, що наше покоління і всі наступні жити-

муть у процвітаючій країні», – заявив президент.

На зустрічі були присутні чиновники, релігійні лідери і корінні жителі країни. Вони молилися про народ Гватемали і весь світ. Ще учасники зустрічі говорили про застосування християнських принципів у бізнесі, освіті та у відносинах з народами, що оточують їх.

Крім усього іншого, Моліна заявив про те, що встояти і перемогти насильство можливо тільки за допомогою Бога. «З самого ранку ми чуємо в новинах про те, що в Гватемалі хтось загинув в результаті насильства, але в такі моменти я черпаю свою підтримку в Бозі, тому що я все можу в Тім, Хто мене зміцнює, – у Христі», – додав він.

invictory.com.



Що нового у світі?

Чемпіон світу з рестлінгу прийняв Христа



Чотириразовий чемпіон світу з рестлінгу Леррі Пфолем, відомий під псевдонімом Лекс Люгер, розповів в інтерв'ю Christian Post про життя до і після прийняття Христа, – повідомляє Християнський Мегапортал invictory.org з посиланням на Christian Post.

«Мене вважали найсильнішою людиною на землі, – розповів Пфолем. – Я думав, що поступатися або підкорятися комусь – це ознака слабкості, але тепер розумію,

що найсильніші люди – це ті, хто підкорився Творцеві, Який тримає весь світ у Своїх руках».

Незабаром у світ вийде його книга «Боротьба з дияволом: правдива історія чемпіона із всесвітнього професійного рестлінгу – на піку слави, падіння і покаяння».

У трейлері, присвяченому книзі, Пфолем говорить: «Раніше у мене було багато грошей і жінок, я захоплювався наркотиками і багато пив. На мої виступи приходили мільйони глядачів. Я міг дозволити собі все, що захочу, але одного дня все це зникло».

Він також розповів, що через свою зарозумілість йому довелося пройти через важкі кризи, пережити смерть своєї дівчини. Перебуваючи у в'язниці, він познайомився з пастором Стівом Баскіном, від якого і дізнався про Христа. На той момент він був паралізований і вже втратив будь-яку надію на одужання. Але Бог зцілив його.

Нині Пфолем служить у християнському медичному центрі Shepherd Center, розповідає про Христа і свідчить про своє зцілення.

Голова Німецької Євангельської Церкви не вірить у демократію без Церкви

Голова Ради Євангельської Церкви в Німеччині Ніколаус Шнайдер вважає, що демократія без Церкви піддає себе небезпеці, і виступає за політично активну Церкву.

Божественні закони вимагають справедливості і миру для життя в людському співтоваристві, а не обмежуються лише прагненням до внутрішньої гармонії і спасіння душі віруючої людини, заявив Шнайдер газеті Die Zeit. Саме тому Церква, яку він очолює, на-



лаштована на політичну активність. До цього закликає Євангеліє, переконаний він.

У зв'язку з цим, Шнайдер закликає Церкву пробудити самосвідомість. Силу Церква повинна черпати не у світському організмі, а в Бозі. Церква могла б стати авангардом, оскільки вона ведена Духом Божим, і завдання її – нести Божественне Слово через століття.

Місто, що згадується в Біблії, знайдено в Галілеї

Археологи виявили на північно-західному березі Галілейського моря (Тивер'ядського озера) залишки стародавнього міста, що існувало понад дві тисячі років тому.

Місто, нагадують дослідники, згадується в Біблії як Далманута. Згідно з Євангелієм від Марка, у це поселення прибув Ісус Христос після того, як чудесним чином нагодував чотири тисячі осіб.

Про знахідку заявив археолог Кен Дарк з Великобританії. Він розповів, що місто процвітало в стародавні часи. Про багатство жителів поселення говорять скляні посудини і амфори. На березі були знайдені кам'яні якорі рибальських



човнів. Судячи із залишків будівель та посуду, юдеї і язичники жили поряд в одному місті. У ході розкопок були виявлені сотні фрагментів кухонного начиння, що датується II ст. до Р. Х. – V ст. по Р. Х.



Дослідження: 39% американців читають Біблію щотижня



Американське Біблійне Товариство опублікувало дані щорічного дослідження про «становище Біблії» у Сполучених Штатах Америки.

Згідно з даними дослідження, у 88% американців в цілому і у 98% практикуючих католиків є Біблія. Молоді люди (18-28 років) зацікавлені в тому, що Біблія говорить про романтичні стосунки, сексуальність, батьківство, сімейні конфлікти та інші теми, більше, ніж старше покоління.

39% американців в цілому і 50% практикуючих католиків читають Біблію як мінімум щотижня. 42% американців і 33% практикуючих католиків можуть назвати перші п'ять книг Біблії.

CNL-NEWS.

Як правильно ставитися до блюзнірських пародій?

18 квітня в Києві була офіційно зареєстрована нова релігія для українців — «Церква макаронного монстра». Її послідовники називають себе пастафаріанцями.

«У Києві трохи більше 60 пастафаріанців, причому більшість — розумні, освічені люди, що вміють посміятися над собою, — розповів «патріарх церкви» Андрій Кальмуцький. — Цікаво, що більшість із них — колишні атеїсти.

У столиці пастафаріанці вже встигли провести кілька акцій. Наприклад, 12 жовтня хлопці і дівчата в піратських костюмах і з друзьками на голові пройшлися центром, роздаючи перехожим календарики із зображенням «макаронного монстра» і написом «Люби ближнього і макарони».

Пастафаріанство (англ. Pastafarianism), або «Церква літаючого макаронного монстра» — пародійна релігія, яку заснував Боббі Гендерсон у 2005 році на знак протесту проти рішення департаменту освіти штату Канзас ввести в шкільний курс концепцію «Розумного задуму» як альтернативу еволюційному вченню. У відкритому листі на своєму веб-сайті Гендерсон проголошує віру в «надприродного Творця, схожого на макарони і тефтелі, — літаючого макаронного монстра», і закликає до вивчення пастафаріанства в школах поруч з іншими релігіями. Попри пародійність релігія має офіційний статус і існує на тих же правах, що й інші.

Назва її заснована на грі слів і асоціюється з растафаріанством та італійським словом pasta, що означає макаронні вироби.

Як же реагувати на цю нову релігію? Сприймати її як звичайну пародію. Як тільки ми вирішимо виявляти незадоволення, вона почне набувати прихильників. Наприклад, на YouTube вийшов ролик, що показує так званий «пастирний хід». Цей ролик не набрав би такої популярності, якби в хід не втрутилися православні активісти руху «Божья воля», які за допомогою поліції розігнали цей хід. Природно, віруючі в макаронного монстра були виставлені як потерпілі, а православні активісти — як люди, що не розуміють гумору.

Мета цього руху — показати меншовартність релігії, мовляв, до церкви ходять люди без почуття гумору, а освічених серед віруючих взагалі нема, у церквах — самі лише фанатики.

Протистояти цьому ми можемо тільки показавши, що християнство — це не просто релігія, це високоінтелектуальна віра, і серед християн — багато освічених людей. У біблійну епоху було багато інтелектуалів. Згадайте хоч би Йосипа, Даниїла чи Павла. Багато винаходів, які змінили світ, зробили саме віруючі люди. Християнство в жодному разі не забороняє науку, навпаки, саме християнство — це рушій науки.

Не сприймаймо цю нову віру всерйоз, адже насправді більшість віруючих не такі, якими їх виставляють ці «жартівники».

Вадим ЄФИМЕНКО.

Україна – лідер Європи за кількістю розлучень

Психологи пояснюють це тим, що люди не хочуть працювати над відносинами.

За даними Мінсоцполітики України, найчастіше приймають рішення розійтися пари, що не прожили разом і півтора року. «У часи СРСР люди розуміли, що їм нікуди йти, тому намагалися зберегти те, що мали. Нині здається, що простіше кинути, ніж будувати. Немає роботи над відносинами, та й підвалини суспільства помінялися — багато хто усвідомлює, що йому потрібна родина, у 40-45 років», — пояснює психолог Влада Тарасенко.

І хоча загальна кількість розлучень в Україні



за останні 10 років скоротилася в 3,5 раза (якщо у 2003-му в Україні було розірвано 177 022 союзи, то в 2012-му — 49807), цей показник вищий, ніж у Європі. Та й шлюбів у країні істотно менше.

Українці витрачають на сигарети та алкоголь більше, ніж заробляють



Витрати українців зросли: за даними Держкомстату, за перший квартал цього року ми витратили на 14 млн. грн. більше, ніж за цей же період минулого.

У першій п'ятірці витрат — харчування, комунальні послуги, транспорт, алкоголь і сигарети, а також одяг і взуття. Всього ж на місяць середньо-

статистичний українець на все про все витрачає 3 673 грн., причому 3 324 грн. на рік він віддає на випивку і сигарети (тобто цілу зарплату).

«Витрати середнього громадянина залежать від рівня доходів у країні. Чим він нижчий, тим більше йде на харчування, — пояснює старший економіст Міжнародного центру перспективних досліджень Олександр Жолудь. — У нас за останні 10 років частка витрат на їжу знизилася з 50% до менш ніж 40%».

Що стосується алкоголю і сигарет, то експерти в один голос заявляють: у нас зашкалює споживання чистого спирту на душу населення (8,1 л).

«У нас немає моди на здоровий спосіб життя. Незважаючи на те, що в Україні за останні три чотири роки кілька разів піднімали акцизи і ціни на алкоголь і сигарети, це не змусило людей відмовлятися від одного або іншого», — сказав президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко.

Чому християни поводяться по-хамськи

Більшість із нас в дитинстві отримали таке-сяке виховання. Ми знаємо, що, прийшовши в гості, не годиться говорити господареві, як жакливо підібрані у квартирі меблі, заявляти, що борщ господині не вдавсь, а в пирозі не та начинка, яку ми любимо. Більшість із нас ніколи не скаже жінці, що вона без смаку одягнена або що в неї зайва вага.

Говорячи про християн, хочеться вірити, що їх ввічливість — не просто результат маминого виховання чи уроків етикету в школі. Люди, які читають Слово, добре обізнані з християнськими принципами безпеки гнилих слів, необхідності взаємної поваги і братерської любові. Однак з приходом соціальних мереж, блогів, форумів та інших подібних спільнот для багатьох християн ці принципи втратили значення.

Проаналізувавши кілька блогів, які пишуть християни (у тому числі і свій власний), я прийшла до невтішних результатів. Християни охоче обливають брудом думки, що відрізняються від їхніх власних поглядів, не підбираючи слів і виразів.

Так, Інтернет — явище нове, і уроки з віртуального етикету ще тільки розробляються. Однак тенденція, яка простежується у віртуальній поведінці людей, що в реалі називають себе християнами, змушує задуматися і бити на сполох.

Віртуальне хамство невіруючих людей зрозуміле. Захищені відносною анонімністю, люди втрачають страх перед наслідками за свої наповнені грубістю і злом слова. Навіть якщо їх у мережі і впізнають, за відвертим хамством не послідує негайна реакція у вигляді виразу обличчя, тону голосу або фізичного контакту із співбесідником. Тому, написавши злобний коментар, люди почувуються двоюко: з одного боку, вони дали волю своїм справжнім почуттям, а з другого — начебто і не вони це писали, просто електронний робот передав у віртуальний простір набір холодних знаків, що складає слова і речення. Врешті-решт, у разі чого завжди можна видалити свій обліковий запис з будь-якої мережі або зареєструватися під новим іменем.

Так міркують люди невіруючі. У всякому

разі, в це донедавна я вірила. Однак насправді мислительний процес людей, що називають себе християнами, нічим не відрізняється від такого процесу в язичників. На жаль, співбесідник, який вміє пристойно вести діалог і залишатися благородним, у мережі — велика рідкість. На ще більший жаль, така рідкість частіше зустрічається серед людей, яких ми називаємо невіруючими. А християни продовжують вважати, що їм дозволено порушувати закони християнської етики, особливо в процесі «боротьби за істину».

Форуми і блоги рясніють «перченими» коментарями борців за правду Господню. Заходячи в блоги, гості вважають за свій обов'язок залишити негативний коментар, якщо «борщ не вдавсь» або «в пирозі не та начинка». Вони не просто нарікають на начинку, а привселюдно заявляють, що господиня не має права пекти пироги взагалі, якщо не кладе в них те, що подобається їм.

Християни навчилися витончено обгортати хамство в обгортку викривання — «Буду молитися, щоб Бог відкрив тобі очі на твою оману! — вигукують вони. — Хай Бог помилує твою грішну душу». І з почуттям виконаного обов'язку і внутрішньої переваги, палаючи вогнем «праведного» гніву, вимикають комп'ютер.

І я задалася питанням: чому християни поведуться так по-хамськи? З одного боку, відповідь очевидна. Вони не бояться наслідків. У віртуальному суспільстві наслідки майже зведені нанівець. З другого боку, така очевидна відповідь викликає величезний смуток. Значить, вся коректність і ввічливість при розмові віч-на-віч викликані лише побоюванням виглядати невихованим, безглуздом, смішним і понизити свій статус і авторитет. Значить, принципи Святого Письма мало мотивують до ввічливості і взаємної поваги. Значить, голос Духа Святого заглушується.

Читаю злобно-благочестиві коментарі в блогах, і мене охоплюють сум і внутрішнє безсилля. Ну що тут скажеш? Що відповідати людям, які зацікавлені лише в тому, щоб висловити своє накипеле роздратування? Відповідати безглуздо. Залишається тільки щиро пожаліти таке християнство.

Маргарита КОЛОМІЙЦЕВА.
www.rtapoems.org.

У Кенії вбито двох протестантських пасторів



Один із вбитих належав до євангельської церкви Redeemed Gospel Church у місті Момбасі, другий — до східноафриканської п'ятидесятницької церкви в Кіліфі, — повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на Charisma News.

Пастора Чарльза Мазоля застрелили в церкві. Того дня він готувався до недільного служіння, і його знайшли мертвим з Біблією, що лежала в нього на колінах. Суддя округу Момбаси заявив, що поліція веде розслідування, і попросив громадян бути терплячими.

Пастор Ібрагім Кісак був знайдений мертвим у кущах неподалік від торгового центру. Як повідомив помічник комісара поліції Вінсент Кібаара, пастор готувався до відкриття нової церкви на околиці міста Кіліфі. Він припускає, що вбили його по дорозі додому. Начальник поліції також заявив, що до нападу в компанії з пастором бачили двох хлопців, яких, поки що, вважають головними свідками або підозрюваними.

«Обом пасторам неодноразово погрожували. Ми повідомляли про це поліцію, але реакції не було», — заявив один з місцевих пасторів в інтерв'ю World Watch Monitor.

«Церковний форум Момбаси категорично заявляє, що ніякі напади на християн чи керівників церкви нас не лякають. Ми не перестанемо поклонятися Богу і вірити в свободу віросповідання. Тим, хто скоїв ці огидні напади, ми заявляємо, що не боїмося і продовжимо поклонятися Богу в наших церквах», — заявив єпископ Вілфред Лай, голова форуму.

Населення Кенії на 85% складається з християн, однак у країні зростає міжконфесійна напруга. Відповідно до звітів World Watch Monitor, Кенія посідає 40-ве місце за переслідуванням християн.

«Кенія все більше підпадає під вплив ісламського екстремізму. Тисячі сомалійців продовжують перетинати кордон Кенії, так як ситуація в Сомалі погіршується. Це призводить до нестабільності в країні. Члени екстремістського ісламського руху в Сомалі також перетинають кордон північно-східних і прибережних районів Кенії, поширюють свої екстремістські погляди, і в цих місцях християни піддаються гонінням», — повідомляється в звітах World Watch Monitor.

Афганський парламентарій пропонує ввести смертну кару за прийняття християнства

В Афганістані депутат парламенту Назір Ахмад Ханафі запропонував ввести смертну кару для тих, хто відмовляється від ісламу і переходить у християнство, пише InfoCatólica.

На думку депутата, це має допомогти зупинити швидке зростання християнства серед афганців — як на батьківщині, так і за кордоном.

Пропозиція парламентарія послідувала після телепередачі, присвяченої поширенню християнства в Афганістані.

Раніше ще один член парламенту Афганістану поділився інформацією про те, що в Індії, де проживають тисячі афганських біженців, відкрилася християнська громада під назвою «Церква афганців», членами якої є колишні жителі Кабула.

Президент парламенту Абдул Рауф Ібрагімі засудив будь-яку діяльність, яка сприяє поширенню християнства в країні, і доручив комітеті з національної безпеки «серйозно зайнятися цим питанням».



«За третього року царювання Йоякіма, Юдиного царя, прийшов Навуходоносор, цар вавилонський, до Єрусалиму, та й обліг його. І дав Господь в його руку Йоякіма, Юдиного царя, та частину посуду Божого дому, і він відправив їх до краю вавилонського, до дому свого бога, а посуд відправив до скарбничного дому свого бога. І сказав цар до Ашпеназа, начальника його евнухів, щоб привести з Ізраїлевих синів, і з царського, і з шляхетського роду, юнаків, щоб нема в них жодної вади, і вони вродливого вигляду та розумні в усякій мудрості, і здібні до знання, і розуміють науку, і щоб у них була моторність служити в царському палаці, і щоб навчати їх книг та мови халдеїв. І призначив їм цар щоденну поживу, з царської їжі та з вина, що сам його пив, а на їхнє виховання три роки, а по закінченні їх стануть вони перед царським обличчям. І були серед них з Юдиних синів Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія. А начальник евнухів дав їм інші імена, і дав Даниїлові ім'я Валтасар, а Ананії Шадрах, а Мисаїлові Мешах, а Азарії Авед-Него. І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив, і просив від начальника евнухів, щоб не осквернитися. І дав Бог Даниїлові ласку та милість перед начальником евнухів» (Дан. 1:1-9).

Історія, описана в цьому тексті, відбувалася в 605 році до Р. Х. Бог попереджав юдеїв про кару за гріхи у три етапи. Тричі Навуходоносор загрожував захопити територію Юдеї. Проте лише в 586 році Бог допустив повне руйнування храму. Допустив, тому що юдеї Йому не служили.

Зауважте логіку: «І дав Господь в його руку Йоякіма, Юдиного царя, та частину посуду Божого дому...» Коли житель Близького Сходу дивився на те, що відбувається на зовнішній картині, то він міг подумати, що Навуходоносор і його бог, якого звали Мардук, перемагають Йоякіма і його Бога, якого звали Ягве. Але автор каже: «І дав Господь...» Це був Божий допуск для того, щоб якось виправити юдеїв.

Що ж зробив Навуходоносор на першому етапі? Він осквернив юдейську святиню і забрав посуд. На Стародавньому Сході всі війни велися на честь богів. І першу ж здобич, перший же трофей Навуходоносор відправляв у дім свого бога. Навіщо? Щоб задобрити своїх богів і цим забезпечити собі майбутні перемоги.

Через 70 років, коли до влади прийде Кір, храмовий посуд повернеться до храму. Але, окрім посуду, Навуходоносор забрав ще й юнаків – зі шляхетного роду, вродливих на вигляд і здібних до науки. Для чого вони були йому потрібні? Навуходоносор мав стратегію. Він хотів позбавити майбутнє покоління свого ворога керівництва. Це те, що робить сьогодні диявол, – він хоче позбавити Церкву майбутнього керівництва.

Ситуація виглядає не найкраще. Ці юнаки – а їх не четверо, їх набагато більше – опиняються у Вавилоні, і починається їх вавилонізація. У чому вона полягала?

Повнота вірності

Михайло МОКІЄНКО

Цар призначив їм стипендію – насамперед, ставлення як до благородних людей. Ці полонені не були відправлені на рудники, не стали рабами. По-друге, їх три роки навчали найкращі вчителі Вавилону. І по-третє, їм давали царську їжу.

Навіщо це було Навуходоносору? Він розумів, що завойовані території дуже розмаїті. Тому треба було розробити одну ідеологію, виховати молодих людей в одному дусі, аби вони поширювали вавилонізацію по всьому світу. Для цього треба було підняти нове покоління, нову генерацію.

З чого ж почалася ця вавилонізація? З перейменування. «А начальник евнухів дав їм інші імена, і дав Даниїлові ім'я Валтасар, а Ананії Шадрах, а Мисаїлові Мешах, а Азарії Авед-Него». Більшови́зація в Радянському Союзі так само починалася з перейменування. Юзівка стала Сталіним, Набережні Човни – Брежнєвим.

У згаданих чотирьох юнаків були богоцентричні імена. Скажімо, ім'я «Даниїл» перекладається як «Бог – мій Суддя». Натомість його назвали Валтасаром, що означає «Белл, бережи царя». Хто такий Белл? Це ще одне божество Вавилону, покровитель монарха.

Мисаїла, ім'я якого у перекладі означало: «Подібний до Бога», назвали Мешахом – «бараном».

Слова «дав їм (інші імена)» в оригіналі звучать як «шим», що з єврейської перекладається як «постановити». Тобто їх не просто перейменували, начальник евнухів постановив, що відтепер вони зватимуться по-іншому. І що цікаво – у вірші «І поклав Даниїл собі на серце...» вжито те саме слово – «шим». Ворог постановив щось зробити, щоби ззовні змінити їхнє мислення, а Даниїл щось постановив у своєму серці. Біблія каже: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя».

Історики кажуть, що Даниїлові на той момент було 14 років, а його друзям, можливо, і ще менше. Їх відірвали від батьків, від юдаїзму, вони отримали нову перспективу, і їх не відправили кудись на важку працю, їм дають благородне виховання і призначають стипендію. Їх починають вавилонізувати. Але Даниїл щось поклав у своє серце – «що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив».

Чому ж він вирішив не вживати ту їжу? Українцям важко це зрозуміти – ми дуже ласі на їжу. З історії відомо безліч випадків, коли українця хотіли купити грішми, різними обіцянками, і марно, але коли ставили на стіл сало – воно сразу діяло.

А тут уявіть: молодий хлопчина, організм якого розвивається, потребує їжі. Думаю, що немало по-



лонених юнаків просто накинулися на ту їжу. А Даниїл цього не зробив.

Маленька історична ремарка. Річ у тому, що вавилоняни їли конину, м'ясо верблюдів і свинину. А відповідно до 11-го розділу Книги Левит, юдеям цього їсти не можна. Окрім того, усе це м'ясо готувалося в крові, а Тора це забороняла. Але мало цього – перш ніж потрапити на стіл до вавилонянина, ця їжа обов'язково підносилася богам, тобто, іншими словами, ця їжа була ідольською жертвою. Тому Даниїл і відмовився це споживати. І запропонував провести експеримент.

Суть цього експерименту полягала в тому, що вони з друзями будуть їсти ярину – єврейською мовою це слово звучить як «зеруа» і означає «все, що вирросло із посіяного насіння». Тобто фрукти, овочі, хліб і всі зернові. І десять днів ці хлопці вживали лише цю їжу. А через десять днів виявилось, що «їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, аніж усі ті юнаки, що їли царську їжу».

А через три роки цар викликав полонених юнаків на екзамени. І, мабуть, подумав: ось як спрацювала моя стратегія. Ось який наслідок мого задуму, ось який результат такого благородного виховання. Він не знав, що ці юнаки залишилися вірними Богові, тому Бог благословив їх.

І ми можемо зробити з цієї історії чотири висновки.

Перший: покарання – це частина Божого плану виправлення. 70 років вавилонського полону дали результат. Юдеї подивилися на ідолів, і їм стало не по собі. І наступні 500 років вони в ідолопоклонство не впадали. Ми занадто сфокусувалися на Йові

і забули, що іноді Бог карає нас, щоб виправити.

Другий: навіть коли в наше життя в результаті якихось вчинків приходять негативні обставини, наше життя все одно залишається під контролем Бога. Нібито ворожий цар і перемагає, нібито релігія юдеїв і занепадає, навіть храм зруйнований – а ситуація залишається під контролем Божим. І іноді Бога найбільше відчуваєш саме в таких негативних обставинах, коли ти наче й не вартий того, щоб Бог був поруч.

Третій висновок: вірність Богові важливіша за кар'єру. Юнаки опинилися в іншому контексті, вони мали можливість зробити добру кар'єру. Але хіба вони її не зробили? Та вони були набагато успішнішими за тих юнаків, які об'їдалися свининою... Однак їх успіх був результатом вірності Богові, а не бажанням зробити кар'єру.

Один мій друг, доктор наук, дуже добрий перекладач, не мав житла і перебивався з дітьми то там, то сям. Якось йому зателефонували з Англії і запропонували переказати книжку. Гонорар був нечуваний – 100 тисяч фунтів стерлінгів. І в уяві вже вимальовувалися і квартира, і до квартири. Але щось у його серці непокоїло його. Тоді він попросив дати йому частину книги, щоб він подивився, чи зможе її перекласти. І виявилось, що це мішанина містичних вчень, у тому числі вчень Блаватської і Реріха. Вони з дружиною помолитися, адже такий шанс випадає раз у житті. І прийшло чітке усвідомлення: від цього проекту треба відмовлятися. Його назвали божевільним – від такого гонорару не відмовляються. Але він був категоричним. І після цього Бог почав його унікальним чином благословляти – зі Своїх чистих джерел.

І останній висновок: у нашому тексті тричі зустрічається цифра 10. Експеримент Даниїла тривав десять днів. Десять днів юнаки були вірні Богові. І коли вони стали перед царем, то виявилось, що вони вдесятеро мудріші за інших.

Про що це говорить? Повнота Божого благословення приходиться на повноту вірності у повноті випробувань. Даниїл і його друзі були вірні Богові протягом десяти днів, а потім протягом трьох років – і в їхнє життя прийшла повнота Божого благословення.

Іноді дивишся на людину і думаєш: «Господи, як Ти її благословляєш. А чому мене так не благословляєш?». Наша проблема полягає в тому, що ми бачимо лише повноту Божого благословення, але не бачимо повноти вірності, яку проявляла та людина в повноті випробувань, які їй довелося пройти.

Контекст, у якому ми перебуваємо, – ворожий, невдячний. Ми можемо разом з іншими їсти сьогодні конину і верблюжатину з кров'ю. Можемо піддатися впливу вавилонізації. А можемо покласти щось у своє серце, як це зробив колись Даниїл. І згадаймо: і при Навуходоносорі, і при Валтасарі, і при інших царях, і в мідо-перську епоху він посідав перші місця – саме тому, що колись поклав щось у своє серце.

Покладімо у свої серця насамперед вдячність Богові, потім – переконання, що наш Бог контролює все, що ми потрібні цьому світові, бо можемо змінити його завдяки всемогутній силі Святого Духа.



Сергій Санников – пастор, проповідник, капелан, доктор служіння. А ще – перший ректор Одеської богословської семінарії, який служив на цій посаді протягом десяти років починаючи від заснування семінарії. З 1997 року до сьогодні – виконавчий директор Євро-Азійської Акредитаційної Асоціації, член Виконавчого комітету Європейської Баптистської Федерації.

Автор численних публікацій, у тому числі двотомника «Двадцять століть християнства» та серії книжок «Початки вчення», які використовуються при підготовці до водного хрещення в євангельських церквах. Викадач історії християнства.

Уроки історії

Сергій САННИКОВ

Римська імперія не розглядала християнство як самостійний рух. Римляни вважали християнство однією із сект в Юдеї. Але згодом вони почали розуміти, що християнство – це не просто група в юдаїзмі, це щось нове.

Починаючи з 60-х років першого століття настає період ще не регулярних, але сильних гонінь. Так, імператор Нерон, забажавши перебувати в Римі, влаштував пожежу. А щоб його не звинуватили в підпалі, всю вину звалив на християн.

Один історик, який жив в той період, писав: «Нерон звинуватив в цьому людей, які були ненависні в суспільстві і яких називали християнами». Він змушував християн видавати один одного, і коли у в'язниці вже зібралось їх немало, влаштував масове видовище, на якому християн розпинали вздовж центральних доріг Риму і запалювали, влаштовуючи своєрідні смолоскипи.

Сам Нерон з насолодою проїжджав повз ці християнські факели. Це, з одного боку, викликало обурення, а з другого, стало прикладом для інших міст, де почалися такі ж переслідування християн».

Гоніння при Нероні були короткочасними. Після його смерті все припинилося. Але починаючи з 250 року, за царювання Деція, гоніння на християн стали частинною державної політики. Імператор вирішив повернути Римську імперію старим римським богам. Саме тоді почалися сильні землетруси, лютували природні стихії, почастішали напади варварів на Римську імперію. Люди думали, та і сам імператор був у цьому переконаний, що це боги карали їх за те, що вони перестали їм поклонятися. І Деція видав наказ, за яким імператору треба поклонятися як богу і водночас треба вернутися до поклоніння старим римським богам.

Римська імперія ніколи не була кровожерною, там завжди можна було поклонятися будь-кому, римляни були дуже толерантними в питаннях релігії. Завойовуючи якусь націю, вони завжди залишали мову тієї нації, їх традиції і богів. Більше того, вони вводили богів тієї нації у свій пантеон богів – місце, де зберігалися боги всіх підкорених народів.

Римляни поважали кожного бога. І зовсім не проти були занести в пантеон і Христа. Проблема полягала в іншому – християни, поклоняючись Христу, відмовлялися поклонятися іншим богам. Християнство – дуже радикальна релігія. Вона не терпить половинчастості. Не можна бути наполовину християнином. Якщо людина хоче бути християнином, вона повинна бути тільки християнином.

Раннє християнство вміло бути таким. І це було яскраво виражено за правління Деція. Спеціальним указом імператор вимагає поклоніння собі як богів. І для цього організовує спеціальні заходи, які з пере-

носим вівтарем приїжджали в різні поселення країни. Усі його жителі мали поклонитися цьому вівтареві з зображенням імператора. Виконавши цю повинність, вони отримували спеціальне свідоцтво про те, що пройшли ритуал і стали достойними членами імперії, що вони – надійні громадяни держави.

І тут християни опинилися перед вибором: поклонитися цьому зображенню чи не поклонитися. Багато людей, наляканих перспективою гонінь, почали відмовлятися від християнства. Вони не відіралися від Христа, запевняючи самих себе, що нічого страшного не станеться, якщо вони поклоняться зображенню імператора, мовляв, це тільки картинка, я вірю в Христа, як і раніше, у мою житті нічого не змінилося.

Та насправді багато що мінялося. Це був період дуже сильних і жорстоких гонінь. Період серйозних випробувань. Тому що за два з половиною століття християнство значно виросло кількісно, прийшло багато людей, які з різних причин приєдналися до Церкви. Може, їм подобалося бути серед віруючих, які люблять один одного. Може, були якісь інші причини.

І гоніння в ті часи послужили своєрідним випробуванням для Церкви, способом, яким Господь очищав Свою Церкву. Один історик розповідав, як відбувалися гоніння при Нероні: «Щоб зупинити чутки про підпал, Нерон видав на великі муки людей, яких називали християнами... Багатьох одягнули у звірячі шкури, і їх загризли собаки, інші були розіп'яті на хресті, а з настанням темряви їх запалили, і вони палали, як нічні світильники». Це була дуже печальна історія...

Імператор Деція проводив гоніння систематично і дуже наполегливо. Особливо жорстокими вони були на сході країни. Євсевій Кесарійський, відомий церковний історик, який пройшов дуже великі випробування і з волі Господа залишився живим, описує деякі з тих подій, свідком яких він був: «Одного насильно штовхали до огидних, нечистих жертв, заявляючи, що це він приніс ці жертви. Він не підходив до жертвника і не торкався нічого нечистого, але люди твердили, що він приніс жертву, і він йшов обмовлений. Хтось голосно відіракався від жертвоприношення, хтось голосно твердив, що він християнин, і славив ім'я Спасителя. Одного чоловіка з Нікомидії привели на площу і наказали принести жертву богам, та він відмовився. Тоді його роздягнули, підвісили і біли бичами, вимагаючи, щоб він приніс жертву. Били так, що шкіра тріскала і

було видно кістки. А потім сумішшю оцту і солі почали поливати зранене тіло. Він перетерпів і ці страждання. Тоді його поклали на залізну решітку, під нею запалили вогонь і почали живцем його смажити – частинами, щоб він вмирав поступово. Так був замордований один з імператорських юнаків, його звали Петром. Він був достойний свого імені».

Це пише очевидець, який сам пережив нелюдські випробування і просто чудом залишився живий. Християнство з честю пройшло через ці випробування. А ми можемо взяти з цього певні уроки.

Перше: коли Церква відступає від чистоти євангельського вчення, коли в її житті проявляється щось неправильне, Господь часто допускає випробування. Вони служать якраз для того, щоб очистити Церкву.

Другий урок полягає в тому, що християни перших століть, які вистояли в цих гоніннях, пройшли через випробування і труднощі, були безкомпромісними, вони не бажали змішувати світ і християнство. Вони хотіли залишатися вірними своєму Господу. Якщо Ісус велів поклонятися тільки Йому, то іншого й бути не могло. А в якому становищі сьогодні перебуваємо ми, віруючі XXI століття? Ісус чекає від нас такого самого відділення від світу, як і від перших християн. І я не думаю, що тоді було легше відкинути світ, ніж сьогодні. Думаю, що завжди це було однаково важко. Таке рішення кож- на людина повинна прийняти персонально, особисто. І якщо ми хочемо залишитися істинними християнами, ми повинні чітко розуміти, що походить зі світу, а що – святе. І слідувати за тим, що святе.

Сьогодні ніхто не змушує нас фізично поклонятися якимсь ідолам чи імператору як богу, проте ідолів, як і колись, сьогодні дуже багато. Ідоли – це те, що люди боготворять. Те, чому віддають божественні почесті. Те, що займає найголовніше, найсильніше і найвпливовіше місце в житті людини.

Кожен може глянути на своє життя і проаналізувати його. Звернімо увагу на те, що для нас найголовніше в житті, що посідає фундаментальне місце, що є пріоритетним у житті. Якщо це не Христос, то горе нам, бо ми не виконуємо те, чого Христос чекає від нас.

Тому дуже важливо взяти для себе урок з історії християнства. Зробімо з цього правильні висновки, щоб вони допомогли нам побудувати відносини з Богом і жити так, аби Він завжди посідав головне місце в нашому житті.



А як було за днів Ноевих?..

Чотирнадцятирічна дівчинка нарікала, що в школі їм задали вивчати життя Христового Колумба, і дивувалася, для чого це їй потрібно. Дивує це тому, що ця дівчинка живе в Америці...

Багато людей чомусь не люблять історію. Вони живуть сьогоднішнім. Вони прагнуть у майбутнє. А що цікавого може бути в минулому?

Напевно, все-таки, непогано знати історію свого народу. Та й світову історію корисно вивчити – хоча б просто для загального розвитку. Але, крім цього «загального розвитку», є ще щось, що необхідно знати. Уроки минулого... Це те, що допомагає нам жити сьогодні і більше того – допомагає вижити!



своїєї мрії 1,6 мільйона доларів і разом з групою ентузіастів будував його три роки. «Ковчег» вже спущений на воду і приймає до 3000 відвідувачів за день. А щоб їм не було «нудно», там відкрито ресторан і два кінотеатри... Що це? Бізнес? Богохульство? Якби ця людина з благоговінням вірила у біблійне свідчення, то ніколи б не зробила цього...

Але повернімося в допотопний світ. Жителі того часу багато подій теж вважали казкою. Наприклад, розповіді Адама про те, що непослух спричиняє смерть, з плином років все більше сприймалися як пусті балаки. Єві, його дружині, вірили ще менше. Перші люди жили довго, тож багато поколінь мали можливість чути розповіді Адама неодноразово, але безпечність породжувала ще більшу безпечність.

Потоп прийшов несподівано. Але хіба так несподівано? Століття – чималий термін. Протягом усього цього часу Ной будував ковчег, а заодно розповідав про те, що станеться, якщо люди не покаються і не почнуть жити в послушну Всевишньому. Люди чудувалися: нечувана це річ – будувати корабель на суші! Та й кораблі ніхто в очі не бачив, адже плавати було ніде. І що таке дощ – ніхто поняття не мав! Але потім інтерес пропадав, вони згадували про невідкладні справи. І більше не поверталися.

Чи переживав Ной через це? Звісно ж! Будучи праведником, він усією душею прагнув напоумити інших. Але дарма. Він сам не міг уявити, як відбудуватиметься те, про що говорив йому Господь. Однак Ной звик довіряти Господу. І тому вперто продовжував будівництво.

Сини Ноя народилися на початку будівництва ковчегу. Тож спочатку Ною було особливо нелегко, тому що працювати

доводилося самому. Його родичі визнали його за божевільного. Утім, Ной і раніше сильно відрізнявся від них, тому й мав славу «чорної вівиці». Хоча насправді він був єдиною «білою вівицею» на землі, але люди з огрубілими серцями все бачили в перевернутому вигляді...

Коли ковчег був завершений, були зроблені всі останні приготування, невиконаними залишилися тільки одне повеління Господа: «І впровадиш до ковчегу по двоє з усього, з усього живого, із кожного тіла, щоб їх захвати живими з тобою. Вони будуть самець і самиця. Із птаства за родом його, і з худоби за родом її, і з усіх плазунів на землі за родом їх, по двоє з усього увійдуть до тебе, щоб їх зберегти живими. А ти набери собі з кожної їжі, що вона на споживання, і буде для тебе й для них на поживу» (Бут. 6:19-21).

Господь Сам подбав про його виконання. Одного ранку Ной побачив, як звідусіль до ковчегу наближалися тварини... Коли він отямився від подивування, на душі стало так легко. Допотопному людству дано останній шанс.

Можна припустити, як благав Ной людей довіритися йому. Але в людях вже не залишилося нічого людського. І ще менше Божого. Ной важко зітхнув, повернувшись спиною до натовпу і увійшов до ковчегу, де вже перебувала його родина.

Ще сім довгих днів світило сонце і стояла прекрасна погода. Десь кипіла робота, хтось закохувався, хтось просто чинив перелюб, десь святкували весілля, хтось продовжував проповідувати про любов, хтось когось потихеньку обкрадав, хтось відкріто мстив... Заняття вистачало всім. І всі, хто міг бачити корабель, що стоїть

на сухому місці, насміхалися над тими, що були всередині...

Ной та його родині вистачило терпіння з вірою витримати ці довгі сім днів всередині ковчегу. Їм вистачило сил промовчати і не відповідати на жодну образу, жодну насмішку, на кпини і глузування...

«І сталося по семи днях, і води потопу линули на землю. Року шостої сотні літ життя Ноевого, місяця другого, сімнадцятого дня місяця, цього дня відкрилися всі джерела великої безодні, і розчинилися небесні розтвори. І був дощ на землі сорок день і сорок ночей... І прибула вода, і сильно збільшилась вона на землі, і пливав ковчег на поверхні води... І винищив Бог усяку істоту на поверхні землі, від людини аж до скотини, аж до плазуна, і аж до птаства небесного, вони стерлися з землі. І зостався тільки Ной та те, що з ним у ковчезі було» (Бут. 7:10-12, 18, 23).

Земля перетворилася на один величезний океан. Минув рік, перш ніж вісім осіб змогли знову ступити на тверду землю. «І промовив Ноеві Господь, кажучи: Вийди з ковчегу ти, а з тобою жінка твоя, і сини твої, і невістки твої. Кожну звірину, що з тобою вона, від кожного тіла з-посеред птаства, і з-посеред скотини, і з-посеред усіх плазунів, що плазують по землі, повиводь із собою. І хай роються вони на землі, і нехай на землі вони плодяться та розмножуються» (Бут. 8:15-17).

Цілий рік під замком, і ось тепер – освоєння нових просторів! Для решти людства скінчилися повсякденні турботи, праця і забава. Земля, за повелінням Бога, сховала їх трупів в своїх надрах. І сама змінилася до невпізнання. Мешканці ковчегу, вибравшись на сушу, насилу вірили власним очам. Новий земний рельєф утворив скелясті гори з гострими вершинами і крутими обривами, ще не порослими травою, а вологі долини зі здібленим ґрунтом, де, між розкиданими величезними каменями почали прокльовуватися перші паростки майбутніх дерев і чагарників, виглядали самотньо і понуро...

Ной з усією своєю родиною мовчки споглядав це невідоме видовище, мимоволі згадуючи, якою прекрасною була земля ще рік тому. Доведеться все починати з нуля. «І збудував Ной жертівника Господеві. І взяв він із кожної чистої худоби й з кожного чистого птаства, і приніс на жертівнику цілопалення. І почув Господь пахощі любі, і в серці Своєму промовив: Я вже більше не буду землі проклинати за людину, бо нахил людського серця лихий від віку його молодого. І вже більше не вбиватиму всього живого, як то Я вчинив був... І поблагословив Бог Ноя й синів його, та й промовив: Плодіться й розмно-

жуйтесь, та наповнюйте землю!» (Бут. 8:20-21, 9:1).

Ной був вдячний Богу за порятунок, але сум не покидав його серце. Що далі робити? І раптом... Це було щось прекрасне. Ніколи раніше вони не бачили нічого подібного! На небі появилася барвиста дуга, яка вигравала сімома кольорами. Вона сяяла на тлі похмурих сірих хмар, що носилися по небу. Що це? Міраж? Витвір уяви як відгук на їхні душевні терзання?

І тут пролунав голос Божий: «Оце знак заповіту, що даю Я його поміж Мною та вами, і поміж кожною живою душею, що з вами, на вічні покоління: Я веселку свою дав у хмарі, і стане вона за знаку заповіту між Мною та між землею. І станеться, коли над землею Я хмару захмарю, то буде виднітися в хмарі веселка. І згадаю про Свого заповіта, що між Мною й між вами, і між кожною живою душею в кожному тілі. І більш не буде вода для потопу, щоб вигубляти кожне тіло. І буде веселка у хмарі, і побачу її, щоб пам'ятати про вічний заповіт між Богом і між кожною живою душею в кожному тілі, що воно на землі. І сказав Бог до Ноя: Це знак заповіту, що Я встановив поміж Мною й поміж кожним тілом, що воно на землі» (Бут. 9:12-17).

Радості Ной не було меж. Людство отримало нову унікальну можливість жити в згоді з волею Господа...

«А віра то підстава сподіваного, доказ небажаного. Бо нею засвідчені старші були... Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив, побоявшись, зробив ковчег, щоб дім свій спасти; нею світ засудив він, і став спадкоємцем праведності, що з віри вона» (Євр. 11:1-2,7).

«... Тодішній світ, водою потоплений, згинув. А теперішній небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загинелі безбожних людей» (2 Петр. 3:6-7).

«Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчегу, і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, так буде і прихід Сина Людського. Будуть двоє на полі тоді, один візьметься, а другий полишить. Дві будуть молоти на жорнах, одна візьметься, а друга полишить. Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш. Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би, і підкопати свого дому не дав би. Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» (Мт. 24:37-44).

Т. О.

● НЕТРАДИЦІЙНА МЕДИЦИНА

Правда про акупунктуру

Згідно з китайським переказом, воїнам, що отримали поранення, робили анестезію, або знеболення, роблячи їм уколи в тіло. Практика акупунктури розвивалася протягом більш ніж 1500 років, існував і відповідний теоретичний трактат, опублікований під назвою «Ні чінг».

Вважається, що механізм акупунктури є регуляцією розладів зовнішньої енергетичної системи. Проте таке регулювання абсолютно не пов'язане з будовою нервової системи, вен, артерій, лімфатичних вузлів і судин, що перевірили і ретельно задокументували вчені в багатьох медичних центрах світу. Ця практика не ґрунтується на анатомії людського тіла, вона аналогічна практиці індуїста, що лікує за допомогою аури.

Теорія акупунктури заснована на тому, що в тілі людини існують два енергетичні потоки – «інь» (добро) і «янь» (зло) – складові загальної енергії «чі», тобто життєвої сили.

Так само, як і енергетика чакр, ця енергія, будучи частиною всепроникаючої сили всесвіту, виникає з космічного «десу там». На поверхні тіла енергія розподіляється по 24 каналах (інакше їх ще називають меридіанами), що проходять від голови до пальців ніг людини. Вони в анатомічному і фізіологічному плані відповідають внутрішнім органам людини (легеням, шлунку, серцю тощо).

Вздовж меридіанів розташовані акупунктурні поля. Їх можна стимулювати звичайним натисненням пальця, уколом,

електричним розрядом і навіть спалюванням шматочків листя або трав.

Традиційно налічують близько 800 акупунктурних полів, але сучасні терапевти все ще продовжують знаходити нові. Китайці вважають, що навіть зовнішнє вуха є людським тілом в мініатюрі і його можна використовувати для встановлення діагнозу. Приблизники акупунктури заявляють, що лінії меридіанів відповідають анатомії і фізіології організму, проте немає серйозних доказів, які б підтверджували цю теорію.

Хоча акупунктура не має раціонального фізіологічного пояснення, її використання інколи допомагає при лікуванні окремих захворювань. Певний відсоток пацієнтів вдається до акупунктури, коли виникає потреба в знеболенні для проведення хірургічних операцій.

Так, вразливі і пасивні хворі швидше піддаються дії такого роду терапії, ніж більш незалежні й активні пацієнти. Тому в хірургічній практиці західного світу акупунктура навряд чи коли-небудь буде особливо поширена, навіть якщо її визнають однією з форм соціальної терапії.

Доктор Джон де Романетт у своїй книзі «Акупунктура, месмеризм і гіпноз» вказує на тісний зв'язок між акупунктурою і гіпнозом. Він вважає, що навіть тварин можна загипнотизувати, якщо використовувати подразники, що монотонно повторюються,



у вигляді уколів голками або вживання електричних струмів чи звуків.

Може здатися дивним той факт, що методи цілителів, які мало спираються на фізіологію або взагалі з нею не пов'язані, спиритуалістичні за своєю природою і широко практикуються прибічниками антихристиянської філософії, виявляються настільки привабливими саме для самих християн.

Деякі прихильники акупунктури висуюють її як єдину можливу альтернативу

тоді, коли не діють методи традиційної медицини. Цікаво відмітити, що той же метод міркувань використовує цар Саул, коли намагається виправдати свій візит до Ендорської чаклуни: «І побачив Саул филистимський табір та й злякався, і сильно затремтіло йому серце. І питався Саул Господа, та не відповів йому Господь ані в снах, ані уріом, ані пророками. І сказав Саул до своїх рабів: Пошукajte мені жінку ворожку, і я піду до неї, і запитаю її. І відповіли

йому раби його: Ось жінка ворожка, в Ен-Дор» (1 Сам. 28:5-7).

Відсутність альтернативи не є поважною причиною для того, щоб вдаватися до сумнівних і явно суперечливих методів, здатних привести до вічної загибелі. Можливо, це звучить жорстко, але краще залишитися з хронічним болем, ніж віддати себе в руки цілителя, що користується явно антифізіологічними, супротивними логіці й антихристиянськими методами лікування.

Христос – Єдиний, Хто здатний зцілити всяку недугу і хворобу, тому вкрай нерозумно сприймати акупунктуру як альтернативну допомогу при хворобі.

Практика і теорія акупунктури закорінені в китайській релігії, відомій як даосизм. Саме сприйняття вищої сутності як безособової сили «чі», яка має два абсолютно рівнозначні аспекти «інь» і «янь», тобто добро і зло, перекреслює християнство, яке відкидає будь-яку спільність між добром і злом (1 Кор. 10:21). Тому сама ідея про «рівновагу» між добром і злом антихристиянська.

Даосизм – політеїстична релігія. Політеїзм, багатобожжя – це сатанинське поклоніння демонам (1 Кор. 10:20). Тому християнин, який вдається до акупунктури, бере участь у демонічній діяльності і тим самим відкривається демонічному впливу. Тому той, хто навіть несвідомо долучається до практики акупунктури, наражає себе на небезпечну проклятої вічності у пеклі. А ще відкриває двері свого життя для злих сил, яким досить раз увійти, як годі їх позбутися. Без сумніву, акупунктура іноді діє, але якою ціною... Чи виплатиться?

ВІРУЮ



Хліб щоденний подавай нам...

Про голод в Україні я дізнався не з газет. Мої дід та бабуся пройшли через це пекло. Добре знали люди про те, що голод організовано штучно, що метою влади було максимально обезлюднити цю територію, а тих, кому вдасться якимось дивом вижити, страхом перетворити на покірливе, безгласне стадо, з яким можна робити все що завгодно. Характерний приклад: найбільше постраждала в ті роки Харківська область. І які тепер там настрої?



Після того, як влада наважилася відкрити цю велетенську домовину, почалися дослідження, стали писати в газетах, публікувати спогади свідків. Я багато читав різних свідчень. Ніяке співчутливе серце, котре слухає або читає про це сьогодні, не може вмістити бодай невелику частку тих пекельних страждань, що їх переживали ні в чому не винні перед тодішньою владою люди. Вражала нелюдська, воістину диявольська жорстокість і підступність цієї влади. Я намагався якось охопити єдиним поглядом це все, відшукати якусь причину, — адже не могла така колосальна біда статися так собі випадково, поза увагою Бога...

«І сказав Ілля... до Ахава: «Так, як живий Господь, Бог Ізраїля, що я стою на службі в Нього, в наступні декілька років не буде ні роси, ні дощу, хіба тільки за моїм словом» (1 Цар. 17:1-2). Страшене пророцтво! І так прозоро натякав Ілля цареві: «Хіба тільки за моїм словом!» Щоб відвернути страшну біду, варто було правителеві лише звернутися до Іллі з проханням. Але йому таке й на думку не спало. Ахав добре знав, що сам він разом зі своєю знаттю ніколи не залишиться без звичних кулінарних утіх, а народ — «баби понароджують», як сказав колись більшовицький «вождь усіх народів». Тож після такої теплої розмови знаходимо пророка далеко в пустелі біля пересохлого

струмка і без шматка хліба в торбині. Ні для ізраїльської еліти, ні для народу, звичайно ж, не були таємницею пророцтва Іллі, він був досить відомою людиною у своєму краї, але... «Культураючі на обидва коліна», народ разом зі своїми провідниками давно вже протоптав стежку до Ваала.

Я читав багато різних спогадів про наш голодомор, і про що там тільки не йшлося! Такі випробування виявляли в людях усе — і найгірше й найкраще, в одних біда загострювала совість, бажання поділитися з кимось останньою крихтою, у других притупляла сумління, часом — до повного його зникнення. Вживали, як хто міг. Одні не вірили у кровожерні плани центральних властей, писали скарги в ЦК, до самого Сталіна, признаючись йому у великій любові, просили хліба. Комусь щось вдавалося приховати, якісь раніше, можливо, придатні лише для худоби харчі, ще інші просто безсилю опускали руки, таких була більшість: ну що ж, що буде, те й буде. Але жодного разу мені не попалося розповідь про те, що ось зібралось декілька чоловік, стали на коліна й почали просити Бога про порятунк. Багато що з того, чим людина наповнює своє життя, у надзвичайних обставинах відпадає, лишаючи лише бажання жити, за будь-яку ціну, але жити. Отож тисячолітнє наше християнство, очевидно, не виховало в людях достатньо сильної віри, і вона

теж відліпилася від людських душ як щось несуттєве. Не зустрічалося мені нічого й про діяльність священиків, хоча на той час не всіх їх було розстріляно чи відправлено на Соловки. Напевно, через когось із них Господь і попереджав людей про велику біду, але ніхто не сприйняв це як поштовх до дії: до покаєння, до молитви. А каяться таки було в чому: Перша світова війна, революція, громадянська війна... Кров, кров, кров... Україна — земля крові, мільйонів винних і безвинних жертв.

Більшовицька пропаганда за 16 років своєї бурхливої сатанинської діяльності зробила все, щоб відвернути людей від Бога, і це, як свідчить історія, здебільшого вдалося. «Докиль кульгати мене на обидва боки! Якщо Господь — Бог, то йдіть за Ним, коли ж це Ваал, то йдіть за ним!» Та не відповідав йому народ ані слова» (1 Цар. 18:21). Народ був у нестямі, і спритні слуги Ваала погнали його, безсловесного, прямицею на шкуродерню.

Ісус казав Своїм учням: «Також почитуйте про війни і про воєнні чутки. Глядіть, не жахайтесь, бо належить усьому тому статися. Та це ще не кінець. Бо повстане народ на народ, і царство на царство; і будуть голод, мор і землетруси місцями. І все це початок хвороб» (Мт. 24:7). На той час до здійснення цих пророцтв було ще далеко, але сьогодні всі ці моменти вже можна

бачити. Ще років п'ять-десять тому вчені казали: «Нема чого хвилюватися, все це вже було. Хіба раніше люди не гинули від повеней, землетрусів, посух? Просто нічого на той час ще не фіксувалося, а тепер фіксується. Так що не панікуйте, шановні, все буде гаразд». Інші глибодумно розповідали нам про природні цикли: спочатку було потепління, потім похолодало, тундра була аж до Києва, і нічого, вижили. А тепер така наука, така техніка, до того ж процес розтягнуто на десятки й тисячі років, так що не пропадемо».

Нещодавно читав інтерв'ю з одним київським вченим, дослідником Антарктиди. Вони там беруть проби криги з великих глибин, і це дає їм точні відомості про зміни клімату на планеті від часу виникнення крижаних шапок на полюсах. Так ось, крива температурних змін чітко вказує на похолодання. Температура мала б знижуватись, а воно чомусь — навпаки. І це «чомусь» є сьогодні найбільшою таємницею для найкращих умів планети. Збираються численні наради, конференції, форуми, у тому числі й на найвищому рівні, щоб обговорити питання зміни клімату... Все відчутніше в голосах найвищих посадовців лунають панічні нотки.

Світ не знає причин та й не дуже хоче знати їх, ці справжні причини, але ж ми, віруючі, знаємо. «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!». Під цим гаслом Ісус прийшов на землю вперше, і воно буде актуальне до Його другого приходу. Проте подібних закликів не чути ні з Єрусалиму, ні з Риму, ні з Москви. Коли говориш про це з віруючими, більшість із них лише зітхає: «Що тут удієш, так написано, сказав же Ісус, що належить усьому тому статися». Належить! То що ж, виходить так, ніби Бог навмисне придумав такий жахливий план для людства і тепер неухильно веде його до загибелі? Який абсурд! Погляньмо лишень на старозаповітний Ізраїль. Ми знаємо, яка доля спіткала його, — і то насправді було від Бога, але хіба таким був Його первісний задум щодо цього народу! «... Станете власністю Моєю більше всіх народів... Будете ви в Мене царство священиків, народом

святим...» (Вих. 19:5-6). Але все це за умови — якщо «... будете голосу Мого слухатися і додержувати завіт Мій...» Не слухали, не додержували...

Бог чує наші молитви

Будьмо реалістами: світ не дуже прислухатиметься до нас, якщо ми навіть різко активізуємо свою проповідницьку діяльність, але хтось обов'язково відгукнеться. Іван Хреститель ходив йорданськими околицями й гукав наважання: «Покайтесь!», і люди приходили.

Є критична кількісна межа. Згадаймо суперечку Авраама з Богом біля Содому (Бут. 18:33). Господь погодився б відмінити Свій вирок, якби знайшлось в Содомі й Гоморрі хоча б десять праведників. Патріарх був великим ходатаєм, але сам він нічого не міг змінити в тих містах. Ми ж, християни, все-таки, дещо можемо змінити в нашому світі, маючи більшого Заступника, ніж Авраам. Звичайно, нав'ірно сподіватися, що Бог побажає в кінці часів помилувати людство і дозволить йому й надалі вдосконалюватися в розпусті й беззаконні, але молитви наші, поза всяким сумнівом, Він готовий почути і врахувати перед приходом Господа нашого Ісуса Христа.

Ось Америку трощать нечувані торнадо та урагани, а нас лише злегка зачепив буревій своєю полою, ось Європу заливає водою, засипає снігом, а ми лише в черевки набрали, ось уже говорять по цілому світові про дефіцит продовольства, а ми цього року отримали рекордний урожай...

Я переконаний: якби ті, хто знав Бога, гаряче молилися в 32-33 роках за свою країну, Господь не дав би більшовицьким вовкам розтерзати мільйони чоловіків, жінок та дітей.

Щось має змінитися в нас, любі брати і сестри...

«Господи, дякую Тобі за мир, за спокій у моїй країні і прошу: нехай засяє велике світло Твоєї правди для мого народу, що сидить у північній і в тіні смертній, відкрий йому духовні очі й вуха, спрямуй ноги його на шлях покаяння та віри. Дякую Тобі за хліб насущний, що його ти щедрою рукою роздаєш нам щодня, благослови страви на наших столах і згадай, Господи, тих, кому наразі нічим підкріпити душу своєю й вони не знають, чи доживуть до наступного дня. Амінь».

Віктор КОТОВСЬКИЙ.
м. Київ.

Як уникнути пастки

Одного разу стала свідком цікавої суперечки. Сперечалися дві жінки. Одна доводила, що будь-яка зміна зовнішнього вигляду — це неправильно, оскільки треба бути такою, якою тебе створив Бог. Друга не погоджувалася, запевняючи, що люди відповідальні за свій зовнішній вигляд, наприклад, за надмірну вагу.

Мають, мають рацію обидві жінки, і треба знайти «золоту середину», яка й буде відповіддю на питання зовнішності. Питання: «Як я виглядаю» — чи не найперше в рейтингу «гострих» підліткових питань. При чому гострота проблеми не стільки в моді та одязі, скільки у намаганні відповідати стандартам сучасного суспільства.

«Я товста! Мене ніхто ніколи не полюбить», — жалілася 15-річна дівчинка, яка страждає від спадкової схильності до повноти. У дівчинки депресія, і вона вже подумує про те, чи не вдатися їй до кардинальних заходів, щоб якось схуднути. Вона на крок від згубної напасти під назвою булімія.

Трохи статистики

Булімія (з грецької «вовчий голод»), або нервова булімія — це розлад харчової поведінки, який має психологічну основу. Для класичної булімії характерні епізоди «зривів», простіше кажучи, неймовірної обжерливості з подальшими компенсаційними методами очищення для збереження ваги і форми фігури. Від булімії страждає приблизно 10% дівчат віком 12-18 років. Близько 7% жіночого населення віком 20-45 років страждають змішаними формами харчового порушення. Приблизно 10% діагностованих з булімією — чоловіки. 10% людей, які страждають від булімії, помирають від голоду,

виснаження або від зупинки серця та інших медичних ускладнень чи від самогубства (<http://www.bulimiamag.com>).

Незважаючи на явну небезпеку, пов'язану з відмовою від їжі, хворі не хочуть міняти свою поведінку, насилу усвідомлюють свій стан (або взагалі не усвідомлюють його) і завзято чинять опір лікуванню. Наприклад, хвора дівчина зі зростом 173 см і вагою всього 27 кг продовжує вважати себе повною.

Більшість хворих на булімію можуть виглядати здоровими людьми, проте зазвичай мають високі вимоги до себе та інших, схильні до відчуження та депресії. У них занижена самооцінка, вони постійно думають про свою фігуру, про їжу та про те, як приховати цю проблему від інших. Невдалі спроби звільнитися від булімії ще більше занурюють людину в депресивні думки про себе.

Ще одна проблема — анорексія. Це розлад прийому їжі, що характеризується навмисним зниженням ваги, яке викликає ї/або підтримує сам пацієнт з метою схуднення або для профілактики зайвої ваги.

Найчастіше вона зустрічається у дівчат. При анорексії з'являється нездорове бажання втрати ваги, що супроводжується сильним страхом ожиріння, патологічною втратою апетиту. Хворий перекинуто сприймає свою фізичну форму й непокоїться про збільшення ваги, навіть якщо цього насправді і немає.

Як же допомогти підлітку уникнути пастки «ідеї схуднення» або ж вибратися з неї? Оскільки основна причина потрапляння в цю пастку — це не правильна самооцінка, і почати треба з неї. На самооцінку впливають багато факторів: це атмосфера в батьківській домівці, наявність чи відсутність людей, які приймають дитину такою, якою вона є.

Щоб дитина мала правильне уявлення про свій зовнішній вигляд, їй треба пояснити дві важливі речі. Перше: кожна людина — це цінне Боже творіння.

Часом дитина переживає через те, що в неї завеликий ніс або рідке волосся. Хтось, навіть вже підорослішавши, продовжує «боротьбу» зі своїм тілом, так і не прийнявши його таким, яким воно є. Однак дитині треба знати, що створив її премудрий та люблячий Бог відповідно до Своїх задумів і що вона живе на землі для чудової мети, яку призначив їй Бог.

Цінність людини полягає не в зовнішньому вигляді, а в її характері. Тому дорослим треба переконати дитину, що вона улюблена та цінна для них незалежно від вигляду. Так само оцінює людину й Бог: «... Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7).

Підлітки часто обирають друзів, дивлячись на їхній «шик» і «блиск», про що пізніше можуть пошкодувати. Рівесники, які примушують дитину мати певний зовнішній вигляд, щоб бути прийнятою, не варті її дружби.

Учіть дитину цінувати в людях щирість, чесність, добрий розум та дружельність. Дайте зрозуміти, що можна побачити прекрасне в людині, яка має якісь фізичні недоліки, але в якій добре й чисте серце. Ніколи не кепкуйте з дитини, не сваріть за ненавмисну незграбність, особливо в підлітковому віці, коли підліток ще сам не може звикнути до нових змін у своєму тілі.

Намагайтеся ставитися до дитини так, щоб вона вчилася поважати себе, маючи здорову оцінку свого зовнішнього вигляду.

Одна моя знайома допомогла своєму синові-першокласнику здолати бар'єр відчуженості у класі. Він має невелику косоокість і носить окуляри, а деякі однокласники почали дратувати його. Дитина почала відчувати вину. Але мама сказала синові: «З тобою все гаразд. Ми лікуємо очі, і з часом ця проблема зникне. Але з тими, хто над тобою насміхається, не все гаразд: вони хворі в душі, тому поведуться неправильно». Хлопчик заспокоївся.

Людина відповідає за своє здоров'я

Сьогодні медики в західних країнах хапаються за голови, дивлячись на недбалих батьків, які дозволяють своїм дітям їсти скільки хочеться і що хочеться, тим самим псуєючи їхнє здоров'я. Ці діти мають надмірну вагу, страждають через це, але неправильний режим та раціон харчування, малорухливий спосіб життя вже ввійшли у звичку.

У Біблії написано: «Як у день, живою доброчесно — не в гульні та пияцтві, не в розпусті й розбещеності, не в сварках і заздрощах; але зодягніться Господом Ісусом Христом і турботу про тіло не перетворюйте на пощадливість» (Рим. 13:13-14, переклад Турконея).

Учіть дітей розуміти закономірності роботи людського організму — покажіть красу й високий порядок будови тіла, щоб вони поважали Божу роботу й не псували її. Навчте дітей бачити логічні зв'язки, наслідки недбалого ставлення до здоров'я, зовнішнього вигляду. Наприклад, сутулість — це не просто негарно, це може стати причиною захворювання хребта і внутрішніх органів. Надмірна вага негативно впливає на роботу серця та печінки. Вона може бути наслідком фізичної неактивності, ліні, непомірного вживання їжі або недосипання. Останнє порушує обмін речовин, і сьогодні цей фактор вважається однією з перших причин повноти дітей та підлітків.

Давайте практичні поради, як змінити свій зовнішній вигляд, якщо в цьому є потреба. Якщо підліток має надмірну вагу, треба переглянути режим сну та вживання їжі, харчовий раціон, обсяг фізичних навантажень. Допоможіть їм почати зміни, оскільки початок — це завжди найважче. Підбадьоруйте, заохочуйте, але в жодному разі не натакайте, що невдача підлітка викличе у вас неповагу до нього.

Остання порада: будьте життєвим прикладом для дітей у тому, чого хочете навчити: «У всім сам себе подавай за зразка добрих діл...» (Тит. 2:7а).

Ольга НОВИКОВА.



НЕ КРАДИ

Цю історію мені розповіли очевидці. Вона відбулася в одному з харківських трамваїв. На одній зупинці зайшов гурт веселих студентів, які їхали на святкування дня народження своєї однокурсниці. Це було зрозуміло з їхніх розмов. У руках одного з них був торт. І раптом хтось із них помітив, що поряд з ними, трішки попереду, сиділа бабуся, і в неї теж був торт, але це був «Київський» торт, а в них – звичайний. Недовго думаючи студенти вирішили зробити обмінну операцію, поміняти звичайний торт на «Київський». До того ж бабуся свій торт чомусь поставила на підлогу біля себе. Обмін відбувся елементарно, торт замінили, і щасливі студенти вискочили на наступній зупинці. Десь через дві зупинки захвилювалася бабуся, вона почала шукати свою коробку. Коли пасажери почали її заспокоювати, що торт же є, вона пояснила: «Проблема не в тому, який торт, просто вчора помер мій котик, і я везла його на дачу, щоб поховати, а хтось переплутав і забрав у мене цю коробку, а мені залишили торт». Цікаво, що подумала однокурсниця...



правди нема в нім» (Ів. 8:44).

Крадіжка – це гріх серця. Ісус Христос сказав: «Що з людини виходить, те людину опоганює. Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душоубство, перелюби, здріства, лукавства, підступ, безстидства, завидюще око, богозневага, гордощі, безум» (Мр. 7:20-23).

Гріх народжується в серці людини, коли вона відмовляється слухати Бога, коли вона бунтує проти Нього. Блаженний Августин у своїй «Сповіді» описує історію, як він у дитинстві ходив із друзями красти груші. Проблема була не в тому, що в них не було грош. Були, і навіть ще краді, але хотілося відчувати цього адреналіну, коли ти береш чужі гроші, перелазивши через паркан і, відкусивши, відкидаєш геть. Це бунт.

Коли Бог створив цей світ, Він визначив, що кожна людина, кожний чоловік і жінка, кожен хлопчик і дівчинка, кожна бабуся і дідусь зі своїми потребами завжди будуть приходити до Нього й у Нього, Благого Бога, отримуватимуть усе необхідне. І Богові приносить радість наділяти нас добром. Але незалежно, бунтівне серце побажало самостійно здобувати добро.

Яким же чином воно це робить? Привласнюючи те, що належить Богові. Всього матеріальний світ належить Богові: «Твоя, Господи, могутність і сила, і велич, і вічність, і слава, і все на небесах та на землі! Твої, Господи, царства, і Ти піднесений над усім за Голову! І багатство та слава від Тебе, і Ти пануєш над усім, і в руці Твоїй сила та хоробрість, і в руці Твоїй побільшити та зміцнити все» (1 Хр. 29:11-12). Коли ми все те, над чим Бог поставив нас розпорядниками, використовуємо не за призначенням, тобто використовуємо для себе, для своїх егоїстичних мотивів, ми таким чином крадемо, порушуючи Божу заповідь.

Крім того, люди все життя порушують цю заповідь, привласнюючи славу, яка належить Богу. «Я – Господь, оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам, ні хвали Своєї божкам» (Іс. 42:8).

Є ще така проблема як десятина. Колись пророк Малахія звертався до людей і сказав такі слова: «Від устав Моїх ви відступили з днів ваших батьків, і їх не стерегли. Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас!» — промовляє Господь Саваот. Та говорите ви: «У чому повернемось?». Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, це й говорите: «Чим ми Тебе обманули?». Десятиною та приносими! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманули, о люди ти весь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїх храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот, — чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є виноград вам на полі», — говорить Господь Саваот» (Мал. 3:7-11).

Проблема навіть не в самій десятині, а в тому, що людина наслідуються порушувати Божі заповіді. Можливо, хтось із нас думає, що якщо я віддам десятину, як же я проживу. А ми ж не десятиною живемо! Ми живемо Господом, Який завжди наповнює нас Своім життям.

Виконання восьмої заповіді починається із виконання першої заповіді – з шанування Господа. «Я – Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів». І ще читаємо: «Усе, що потрібне для життя та побижності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас

славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітніці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Петр. 1:3-4). Це Божий план для нас. У нас немає потреби нічого красти, у нас все необхідне є. Це те підґрунтя, спираючись на яке, ми можемо виконувати цю заповідь і жити з нашим Господом.

Наступні вісім практичних кроків допоможуть виконувати восьму Божу заповідь.

1. Будьмо вдячними. «Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

2. Будьмо задоволеними. Ми не знаємо голоду, живемо в мирний час, однак звідусіль чуємо бурчання, нарікання, невдоволення. А Бог вчить нас бути задоволеними: «А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тим. 6:8).

3. Живімо просто, без забавок і вимог, бо «ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливості, що втручають людей на загибель і загибель. Бо корень усього лихого то грошолоубство, якому віддавшись, деякі відбилися від віри й поклали на себе великі страждання» (1 Тим. 6:9-10). Нині чимало людей потрапили в кредитну яму, вони день і ніч працюють, щоб хоч трішки борги повіддавати. А все через те, що в якийсь момент захотіли жити краще, ніж дозволяли їхні статки.

4. Не довіряймо рекламі.

5. Не лінуймося. Колись Соломон описав цю ситуацію таким чином: «Я проходив край поля людини лінійної та край виноградника недоумкуватого, — і ось все воно позаростало терням, будьяками покрити поверхня його, камінний же мур його був поруйнований. І бачив я те, і увагу звернув, і взяв я поуку собі: «Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і приходять, немов мандрівник, незалежність твою, і нужда твою, як озброєний муж!» (Пр. 24:30-34).

6. Працюймо своїми руками. «І місця дияволові не давайте! Хто крав, нехай більше не краде, а краще нехай працює та чинить руками своїми добро, щоб мати подати нужденному» (Еф. 4:27-28).

7. Будьмо жертвними. Ісус повчає: «Коли ти справляєш обід чи вечерю, не клич друзів своїх, ні братів своїх, ані своїх родичів, ні сусідів багатих, щоб так само й вони коли не запросили тебе, і буде взаємна відплата тобі. Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (Лк. 14:12-14).

8. Довіряймо Богові. «Отож не журіться, кажучи: «Що ми будемо їсти?» чи «Що будемо пити?» або: «У що ми зодягнемось?». Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперше Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:31-33).

Сказавши: «Не кради», Господь тим самим сказав: «Я попікнуся про тебе». «Двох речей я від Тебе прошу, не відмов мені, поки помру: віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убозтва й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначенням, щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: «Хто Господь?» і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив ім'я мого Бога» (Пр 30:7-9). Наш Небесний Батько потурбується про нас!

Михайло ДУБОВИК.

Хвороби «Венери»,

або

Поклоніння сучасного світу

На честь цієї богині названий цілий букет хвороб, що передаються статевим шляхом. Термін «венеричні хвороби» запропонував 1527 року французький учений Жан де Бетанкур, вказуючи у самій назві причину їхнього виникнення. Хвороб цих немало, варто лише глянути у медичний довідник. Та на сьогодні істерія навколо СНІДу закрила всі інші неприємні наслідки безсистемної та невпорядкованої статевої поведінки людей. І саме ця істерія породила, власне, боротьбу із наслідками (як-от за життя ВІП-інфікованих, за правильне ставлення до них тощо), а відсунула на задній план ті причини, які призвели до такого роду наслідків. Проте, забуваючи про головне заради сьогодишнього порятунку хворих, будемо займатися тільки тим, що постійно зриватимемо вершки бур'яну, не викопуючи корінь. Адже ці хвороби є наслідками способу життя людей. А спосіб життя базується на тому, у що ми віримо і що є пріоритетом нашого світогляду.

Трішки історії. Римська богиня Венера була богинею весни, садів та городів. Проте з плином часу й елінізацією самої римської культури Венеру почали асоціювати із грецькою богинею кохання Афродітою. Її почали присвячувати храми й місця зі священними деревами. Найвідомішим місцем поклоніння був храм у Сицилії на горі Еріцін. У грецькій культурі ця богиня мала багато імен. І дуже часто її називали Гетерою чи Порнею, а жриці, які служили в цих храмах, займалися храмовою проституцією. Тобто подорожній, який хотів поклонитися богині, приходив у храм і за дрібну монету мав зносити із жрицею. І ця дія зараховувалася як акт поклоніння.

Тут потрібно зазначити один факт. Будь-яка релігія у своїй суті має вплив і відображається в житті людини. Наша моральність у стосунках із протилежною статтю завжди буде відображати ту систему релігійних поглядів, якими ми керуємось.

Десять заповідей не оминають і цю сферу людського життя. Адже заповіді – це ті постанови, на яких має будуватися життя будь-якої людини. І через них Бог указує і на те, яким має бути інтимне життя людини, яка каже, що вона вірить у Бога Біблії як свого Господа. Адже зберігання себе в чистоті та святості, присвячення себе лише одній жінці (чоловікові) на все життя, розбудова стосунків між чоловіком та дружиною на всіх рівнях їхнього життя – це ті невід'ємні елементи поклоніння Богу, які Він Сам зазначає у Своему Слові. І якщо ми кажемо, що багато людей у нашій країні живуть невпорядкованим статевим життям, то це свідчить лише про те, що в нашій «християнській» країні об'єктом поклоніння є не християнський Бог, а вшанування своїх егоїстичних бажань. Адже, таким чином, ми стверджуємо, що у сфері свого інтимного життя я буду сам вибирати ліній поведінки, незалежно від того, хто і що мені каже.

Але Бог осміяним бути не може. Тому що закони, записані в Біблії, мають у своїй суті духовну основу, тобто вони базуються не на нашому розумінні, а на значенні, яке вклав у них їхній Творець. Тому, як наслідок розпущеності, сьогодні квітне букет венеричних хвороб. І вони – наслідок поклоніння сучасному «богу», яким є наше «его». Людину замалечку привачують до того, що вона чогось варта, вона мусить це мати, це її приватне життя, це її рішення, ніхто нікому не може нічого вказувати тощо. І люди виростають у культурі поклоніння власному «я». Це проявляється й у тому, як люди ставляться до слів, які каже їм Бог. «Це можна розуміти по-іншому», «Я не хочу так жити», «Я вартий більшого!», «У сучасному світі так ніхто не живе!» – це лише невеликий перелік тих фраз, які звучать у відповідь на заклик привести своє життя у відповідність із Словом Божим.

Тому не дивуймося, що, незважаючи на величезні кошти, які виділяють на подолання цих хвороб, нічого не змінюється на краще, а, можливо, і погіршується. Бо спочатку треба навчити людей, що Бог не лише в церкві чи у визначені святкові дні діє в нашому житті, а перебуває поряд із нами кожної миті. Що поклоніння Богові – це не лише молитви й побожний вираз обличчя, а життя, яке будується на вічних принципах. Лише після цього ситуація почне змінюватися, і лише тоді будуть урятовані ті десятки тисяч людей, що свою цноту приносять у жертву богам сучасності.

Олег БЛОЩУК.

ВІРУЮ



Історія Наамана – одна з найбільш захоплюючих та цікавих у Слові Божому. Вона цілком підійшла б для зйомок фільму. Події розвиваються інтригуюче, сюжет напружений, і – щаслива розв'язка. Не дивно, що до цієї біблійної оповіді часто звертаються проповідники, знаходячи в ній багато повчального.

Не вдаючись у подробиці всієї оповіді, зупинимось на одному епізоді, коли знатний іноземний вельможа зупинився перед скромним помешканням єврейського пророка. Ми вже звикли до численних зустрічей на найвищому рівні – їх часто показують по телебаченню, про них публікують у пресі. Міжнародні стосунки такі інтенсивні, що практично кожного дня хтось когось зустрічає. І будь-яка держава намагається зробити цю зустріч якомога соліднішою. І не тільки держава. Зустріч високих гостей вимагає від тих, хто приймає, максимум уваги, пошани, іноді особливих церемоній. І для кожного з нас шанобливий прийом вважається знаком вихованості та гостинності. Чого не скажеш про Єлисея, пророка із Самарії...

Нааман був людиною високого рангу. Коли він почув від своєї малолітньої рабині про те, що на її батьківщині є можливість оздоровитися, він перш за все звернувся до царя тієї землі. Це була справа, як би ми сьогодні сказали, державної ваги. І приїзд Наамана до Ізраїлю носив офіційний характер: той навіть заручився листом свого царя. Іноземний воєначальник цілком справедливо розраховував, що буде прийнятий згідно з міжнародними нормами гостинності. Тому вже першим розчаруванням і, якоюсь мірою, образою для нього було те, що ізраїльський цар нічим не міг допомогти йому. Як виявилось, потрібно йти до якогось самарійського пророка, про якого навіть сам цар мало що чув. Та нікуди не дінешся: надто вже тіло свербіть. Але там знатного вельможу чекав справжній удар: пророк до нього навіть не вийшов, лише якогось слугу послав. І до того ж такою образливо простою здалася Нааману порада Єлисея: йди до річки та й вмийся. «І розгнівався Нааман, і пішов і сказав: Ось я подумав був: він вийде до мене, і стане, і закличе ім'я Господа, Бога свого, і покладе свою руку на те місце, і вилікує прокаженого... Чи ж не ліпше Авана та Парпар, дамаські річки, від усіх Ізраїлевих вод? Чи не міг я вмитися в них, і стати чистим? І повернувся він, і пішов у гнів» (2 Цар. 5:11-12).

«Ось я подумав був...» Чи не знайома вам ця фраза, чи не по-сучасному вона звучить? Потрапляючи у важкі життєві ситуації, ми, безперечно, намагаємося вийти з них. І, як правило, наперед знаємо, як саме повинна вирішитися ця проблема. У нашій свідомості вже є сценарій подій, які повинні передувати такому вирішенню. Так само, як у Наамана. Він наперед уявив, як саме пророк буде його оздоровлювати. На його думку, Єлисей, як спеціаліст своєї справи, повинен мати своєрідний ритуал, це повинно бути яскраве, незабутнє дійство, яке б мало не лише щасливе завершення, але й гарно виглядало. Тим більше, він же не простий чоловік, а впливова особа...

У наш час багато людей повторюють помилку Наамана, коли мова йде про божественне зцілення. Не всі віруючі люди до кінця усвідомлюють суть принцип такого зцілення, будуючи у своїх думках власний сценарій, за яким повинен діяти Бог.

Поштовхом до написання цієї статті стала редакційна пошта, в якій є листи з проханням допомогти у складних життєвих проблемах, зокрема, у хворобі. Ми розуміємо наших дописувачів, їхні біль та горе, іноді розпач та безнадія. Ми співчуємо їм в їхній біді, тому ні в чому не звинувачуємо і хочемо дати добру настанову, біблійний напрямок для божественного зцілення.

Слово Боже каже, що ми маємо

«Ось я подумав був...»



повне право звертатися до Бога за зціленням від будь-яких хвороб, що прийшли у наше життя. І говорить про це багато і детально. Коли Син Божий зійшов на землю і в людській подобі перебував серед людей, одним із найбільш важливих Його служінь було служіння зцілення. «Тоді багатьох оздоровив був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим багатьом вернув зір» (Лк. 7:21). Після Його вознесіння це служіння, як естафету, перейняли апостоли, а згодом усі, хто увірував в Ісусове ім'я: «А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі: у ім'я Мое демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими, братимуть змії; а коли смертодієне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!» (Мр. 16:17-18). Більше того, серед дарів Духа Святого, Який зійшов на Церкву, особливе місце займає дар зцілення. Історія Церкви знає багато прикладів, коли через ту чи іншу особу Господь творив і творить чудеса зцілення.

Є вони і серед нас. Чиєсь служіння обмежується лише своєю та сусідніми церквами, а когось знають далеко за межами країни. До таких мужів Божих виникає ціле паломництво, і часто доводиться якось організовувати це служіння. Служителі світового масштабу іноді роблять з нього своєрідні шоу, видовища, на які збираються багатотисячні натовпи, що нерідко призводить до відходу від божественних принципів. Не будемо їх критикувати, а звернемо увагу на тих, хто чекає оздоровлення.

У листах до редакції нас часто просять дати адресу того чи іншого брата, що має дар зцілення, або передати йому їхні листи із проханнями та проблемами. Здавалося б, нічого дивного в цьому немає: людина, що має фізичну, а, можливо, і духовну проблему, надіється, що Господь допоможе їй через цього Божого служителя. Що, власне, Дух Святий і робить. Насторожує інше. Хоча про це в листах прямо і не пишуть, але ми, ніби читаючи між рядками, бачимо, що для багатьох людей Господні посудини, як ми іноді називаємо обдарованих служителів, стають чимось на зразок простого ворожбитя, який здатний через молитву чи покладання рук зцілювати хвороби. Для багатьох він – остання інстанція і єдина надія. Зауважте: люди надіються не тільки на Бога, скільки на людину,

що має дар зцілення. І коли нарешті потрапляють «на прийом», розчаровано повертаються без видимих результатів. Чому так?

А тому, що «я думав...». Думав, що оця людина – «спеціаліст» вищого класу, ніж мій пастор. Думав, що зцілювати – це її робота, і коли я потраплю до неї, то вона вирішить усі проблеми. Думав, що вона має свої, якісь особливі методи зцілення, по-особливому кладе руки, по-особливому молиться...

Я часто бував в одного брата, якого знають далеко за межами області, через якого Господь зробив багато чудес, в тому числі і звільняв від хвороб. І мені завжди впадало у вічі його ставлення до божественного зцілення. Він не робив з нього чи зі свого дару чогось особливого, нібито зцілювати – це привілей лише особливих служителів. Він просто відкривав свою Біблію і просто читав: «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите» (Мт. 21:22).

Пригадую, ця сторінка в його Біблії була витертою від частого користування. Він просто приводив людину до усвідомлення того, що зцілити може лише Христос через власну віру хворого і повну надію на Нього.

Друге, що він обов'язково робив, – приводив людину до освячення, до повного звільнення від усіх гріхів, які переважно і є причиною хвороб. А потім просто молився. Без особливих фраз, без особливих ритуалів. Для нього зцілення було чимось природним, звичним, як дитині попросити щось у батька.

Дійсно, Слово Боже саме так висвітлює нам принцип божественного зцілення: «Чого не попросите... отримаєте». Ніяких фантастичних умов, ніякої платні, ніяких особливих зусиль. Лише – молитва, віра та освячення. Христос, коли зцілював людей, не використовував виняткових, ефектних засобів. Він лише Своїми словами чи діями підводив людину до головного – щоб у її серці зародилася хоча б маленька іскорка віри. Не випадково до багатьох зцілених Він казав: «Віра твоя спасла тебе...» І найбільш поширена помилка сьогоднішніх віруючих стосовно божественного зцілення – те, що для багатьох воно надто «просто». Як для Наамана. Його слуги казали: «Пане, а якби той пророк сказав тобі вчинити щось велике, незвичне, особливе, чи не зробив би ти?» Звичайно, зробив би! І ми зробили б!

Ми готові їхати куди завгодно, платити великі гроші, шукати особливих «посудин» та гучних молитов. А Яків у своєму посланні каже: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє ім'я, і молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться» (Як. 5:14).

Причина того, чому після тривалих пошуків та поїздок ми не завжди отримуємо зцілення, полягає в тому, що ми нехтуємо простими біблійними словами, нехтуємо своєю церквою, до якої ходимо, своїми служителями, вважаючи їх або мало духовними, або такими, в котрих відсутній дар віри. «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви...» Оздоровлення не залежить від особи служителя, вже той факт, що він служитель, дає йому право молитися, мастити оливою та класти руки на хворого. «І молитва віри вздоровить недужого...» Не служитель, а молитва віри вздоровить – насамперед віра самого хворого і віра служителів. «І Господь його підійме».

Ми повинні зрозуміти, що Бог перш за все діє через Церкву. «Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки

розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі» (Мт. 18:18). Саме через Церкву, частинкою якої ми є, ми отримуємо від Ісуса усі благословення і єднання з Ним. А може, причиною того, що ми їдемо за сотні кілометрів шукати зцілення, є те, що там нас ніхто не знає, бо у своїй церкві соромно признаватися у гріхах; може, ми маємо з кимось із братів чи сестер «натягнуті» стосунки? Може, ми думаємо, що нас тут не розуміють? Може, хочемо зцілення, не змінюючи свого життя, не виправляючи помилок, про які у місцевій церкві знають? Може, ми бачимо лише другу частину Господньої обітниці: «... просіть, чого хочете, і станеться вам!» (Ів. 15:7), забуваючи, що перед цими словами написано: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть...»?

Будемо просити, будемо вірити, будемо дотримуватися Господніх слів і – отримувати зцілення. Цього Він хоче, бажаючи допомогти нам у нашій біді, але над усе Він хоче слухняності, довіри і зцілення нашого серця, у якому нерідко бувають прояви непокори та власних амбіцій.

«І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14).

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор
журналу «Благовісник».

Футбол як спосіб євангелізації

Прилуцька виховна колонія для неповнолітніх – один з 18 закладів пенітенціарної системи, які регулярно відвідують служителі Київської церкви ХВС «Скинія». Багато підлітків, які відбувають тут покарання, з нетерпінням чекають приїзду християн. А члени церкви, у свою чергу, намагаються стати добрими друзями для вихованців колонії і використовують для цього будь-яку можливість.



«Ми хочемо, щоб малолітні засуджені бачили, що християни – це не якісь закриті люди. Ми і на євангелізацію проповідуємо, і футбольний матч для них провести можемо. Привезли з собою кубок, медалі для команди-переможця, солодкі напої», – розповідає один з членів команди молодіжний служитель церкви Олександр Ковальов.

У футбольну команду церкви увійшли не тільки волонтери тюремного служіння, але й оператори, місіонери, деякі члени молодіжного служіння. Зіграли два матчі, перемога в яких, на превелику радість глядачів, дісталась «господарям поля» з рахунком 5:4 і 2:1 (долю обох матчів вирішила серія фінальних пенальті). Після гри всі – і гравці, і окрилені вболівальники зібралися разом, щоб послухати Слово. Проповідники говорили, що насправді в житті головне навіть не перемога, а здатність переможно прожити все

своє життя та стати переможцем у кінцевому рахунку. А дати таку здатність людині може тільки Ісус Христос.

Це вже другий міні-турнір, який члени «Скинії» провели в Прилуках (минулого разу грали 2012 року). Адміністрація виховної колонії дуже прихильно ставиться до таких заходів і вдячна за участь у житті підопічних. До речі, служителі нерідко зустрічають в Прилуцькій колонії своїх «старих знайомих», з якими проводили душепопільницьку роботу ще в Київському СІЗО на Лук'янівці.

Як зазначає відповідальний за капеланське служіння церкви В'ячеслав Когут, підлітки дуже сприйнятливі до Слова Божого. І коли на служіннях у колонії звучить заклик до покаання, то в залі піднімається з півсотні, а то й більше рук, дехто не стримує сліз. Це дає надію на те, що посіяне в їх серця Слово рано чи пізно дасть гарний плід.

chve.org.ua.



Справжня дорожність

У 2011 році 17-річний підліток продав свою нирку та купив iPad. Цю новину можна було прочитати на сайті курйозних новин. Безумство – скажете ви. Але цим юним хлопцем щось рухало. Щось штовхнуло його на цей крок.

Цінності... Ми живемо у світі цін. Кожній речі сьогодні своя ціна. Продають не тільки гаджети, а й навіть дружбу, любов... Хлопчик не знав, що насправді є необхідним, цінним, а що – другорядним, непотрібним. Його спонукала реклама, яка завжди говорить: купуй, це тобі потрібно, як ти міг жити без цього раніше...

Сьогодні речі оцінюються хибно. Речі, що коштують мільйони, продають за безцінь, щоб купити культову річ, яка нічого не варта.

І мова йде не про хлопчика. Сьогодні весь наш світ ошуканий, як цей хлопчик. Він стоїть в черзі, щоб продати дорожні вікові надбання і купити взаємін дешево забаву. Сучасний світ міняє здоров'я на алкоголь, сім'ю – на розвагу, цноту – на визнання...

Нещодавно в США проходили дні пам'яті по загиблих у терактах 11 вересня. Там також вшановували пам'ять українця Івана Скалу, офіцера поліції, який, у той час коли всі втікали, ціною власного життя рятував людей від страшної небезпеки. Що рухало ним? Що додавало йому мужності свідомо віддати своє життя заради інших?

Один купець пошукував добрих перлин, а як знайшов одну дорожню перлину, то пішов, і все продав, що мав, і купив її. Ця історія описана в Біблії, і говорить вона про сенс нашого життя. Про те, що заради віри, заради справжніх цінностей варто відмовитись від всього іншого.

У світі, де на кожній речі стоять хибні ціни, потрібно мати велику мудрість, щоб розпізнати, що насправді дорожнечі, а що – другорядне.

Напевне, важко знайти композитора, якому вдалося б настільки природно поєднати спалах емоцій з глибокими роздумами, невибагливість – із високою культурою. Так, як це зумів легко й гармонійно зробити великий австрійський музикант Йозеф Гайдн. Щирий, веселий, по-дитячому наївний. Таким залишився Гайдн у пам'яті своїх сучасників.

Добросесний громадянин і чиновник, м'який і водночас вимогливий наставник, благородний маестро в напудреній перуці, у довгому фракі з жабо і мереживними манжетами, у черевиках з пражками – усе це відобразилося в його музиці.

Від своїх вчителів він з дитинства одержував більше лясасів, ніж «ласих шматочків». Зате талановитий маленький музикант швидко став відомим у своєму оточенні, неподаючи Відня. Він не тільки грав на скрипці та інших музичних інструментах, а й добре знав латину і співав у церковному хорі.

Точність, блискуча чистота його голосу викликали справедливе захоплення у професіоналів. І його запросили у місто королівської величі – Відень.

Воїстину, то були ворота у світ чудової музики. І якесь внутрішнє відчуття підказувало йому, що саме музика стане його долею. Без сумніву, в особі Гайдна людство одержало в подарунок генія!

Господній милості всім зобов'язаний

«Всемогутній Господь... Лише Його милості я зобов'язаний всім. Він обдарував мене, особливо в музиці, такими здібностями, що вже в шість років я сміливо виконував з хором складні твори, а також грав на клавикорді і на скрипці».

Гайдн згадував, що йому доводилось працювати не менше 16 годин на день, а іноді й по 18. З раннього дитинства музика стала сенсом його життя.

Протягом 30 років Гайдн служив у капелі вельможного князя з угорського роду Естерхази. Той назвав маестро «володарем музики», хоч Гайдн і почувався лише покірним слугою його світлості. І все ж композитор прославився на весь світ.

Кожний виконавець ансамблю, котрим керував Гайдн, повинен був грати блискуче. У маленькому оркестрі нікому не можна було фальшувати. Музиканти незмінно цінували і поважали Гайдна за доброту і справедливість. Він був лагідним і водночас вимогливим. Велике терпіння допомагало маестро не втрачати витримки, адже він змушував музикантів шліфувати твір багато разів, поки вони нарешті не досягли бажаного результату.

Минав час. Через кілька років Гайдн напише один із найсерйозніших своїх творів – «Сім слів

Заслуги на хресті». У Відні народжуються нові шедеври Гайдна: квартети, тріо, сонати, меси, ораторії «Створення світу», «Пори року». В основу ораторії «Створення світу» було покладено лібретто Ліндлея, натхненого словами Біблії і твором письменника Джона Мільтона «Втрачений рай». Це історія про те, як Всемогутній творив наш світ, про блаженство перших людей, Адама і Єви, в Едемському саду. Художній зміст ораторії – прославлення Творця всього суцього.

Після дебюту у Відні ораторія прозвучала в Будапешті, Лондоні, Парижі. І всюди мала грандіозний успіх!

Знаходилися люди, які не раз докоряли композитору за те, що його церковна музика надто весела. Сам Гайдн на звинувачення такого роду відповідав доброзичливо й дотепно: «Коли я думаю про Бога, моє серце переповнюється радістю, і ноти самі біжать, наче з веретена... І оскільки Господь дав мені веселе серце, то й служу я Йому з радістю».

31 травня 1809 року Йозеф Гайдн залишив цю землю. Йому було 78 років. Перед смертю композитор сам проголосив собі епітафію: «Прийшов, писав, жив...»

Ірина КАРХУТ.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Ось і закінчується 2013 рік. Рік непростий, але саме в скрутних обставинах по-особливому відчуваєш Божу присутність. Ми вдячні Господу за те, що дозволив нам бути вісником Його любові і благодаті і через газету «Вірую» багато людей могли по-новому пізнати Господа і Спасителя Ісуса Христа, зрозуміти Божий план спасіння, прийняти рішення жити з Богом і для Бога.

Попереду в нас чимало цікавого для вас, тож не забудьте передплатити газету «Вірую» на наступний рік.

УВАГА: вартість передплати не змінилася.

У 2014 році вартість пересилання становитиме:

**одного примірника газети – 60 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 380 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 580 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 680 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,
Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Увага! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок **ОБОВ'ЯЗКОВО** вкажіть своє ім'я та прізвище.



Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.



ВІРЮЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00
ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

**За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!**

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вікторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вікторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».



ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрілців, 24 (зал військомату);
НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.);
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
с. **ГОЛИШІВ** Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

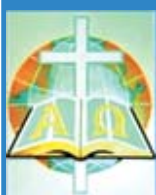
Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapientia, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»



Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 Metro Alto del Arenal,
C-2, C-7 Renfe El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА –
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.



ВІРЮЮ

№ 11 (178)
листопад 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.